

לרזית החברה לדרך

קשה לתאר במלים את גודל הכאב על לכתך, רזית.
עבדנו יחד במשך יותר מעשות במחלקת פנימית ב' – בוקר,
ערב ולילה.
חווינו יחד ימים עמוסים, לילות מתישים, וגם רגעים קטנים של
נחמה, צחוק ושותפות אמיתית.

לא היית רק קולגה – היית חברה אהובה. ידעת להקשיב,
לעזור, לחזק. תמיד הבאת איתך אור – גם בזמנים הכי קשים.
הייתה ברך נוכחות של שקט וביטחון, של חום ואנושיות.

רק לפני ימים ספורים בלינו יחד ביום גיבוש. מי היה מאמין
שזו תהיה הפעם האחרונה... כל כך הרבה חיוך, שיחות,
רגעים שאשמור בלב לעד.

רזית, הלב מסרב להאמין. תחסרי לנו מאד – לכולנו. במחלקה
כבר מרגישים את הריק שאת השארת.

נוחי על משכבך בשלום, חברה יקרה. את תמיד תהיי איתנו,
בזיכרון, בלב, ובכל משמרת בה אחפש אותך בעיניים.

אוהבים אותך, רזית.

חאלד

